

ΣΚΟΠΕΥΩ ΝΑ ΓΕΙΝΩ ΑΝΗΡ.

“*Ημέραν τινά διερχόμενος δόξν τινά ὄχι μακρὰν κυριακοῦ νινος σχολείου, εἶδον τέσσαρα παιδιά ἱστάμενα καὶ συνομιλοῦντα, καὶ ἐπληρίασα αὐτὰ, διότι τὰ εἶχον ἴδει εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ τὴν προτεραίαν.*”

“*Παιδί μου,*” εἶπον εἰς τὸ μεγαλειότερον, “*καὶ τί θὰ γείνης σύ ;*,, διότι τὰ ἤκουσα νὰ συνομιλῶσι περὶ τεχνῶν καὶ ἐμπορίου καὶ ἄλλων πολλῶν, τὰ ὅποια ἐπαθόμενον νὰ μάθῃσι.”

“*Ἐγὼ σκοπεύω νὰ γείνω γεωργός,,*” εἶπεν ἐκεῖνος διότι ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι εἰς τοὺς ἀγρούς, θὰ ἦναι δὲ πολὺ εὐάρεστον νὰ ἔχω προβάτα καὶ ἀγελάδας καὶ ἵππους καὶ οἶτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα.,,

“*Πολὺ καλὰ,,*” εἶπον ἐγώ. Καὶ ἐγὼ παῖς ὢν πολὺ ἡγάπων τοὺς πρασίνοὺς ἀγρούς καὶ τὰ ἀροκλήτια, ἔτι δὲ καὶ τώρα εὐχαριστοῦμαι, ὅταν ἐόρῃσκωμαι μεταξὺ τῶν ἀγελάδων καὶ τῶν προβάτων. Ἄλλὰ, σὺ Ἰωάννη, τί ἐπιθυμεῖς νὰ γείνης ;,,

“*Ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ γείνω πλούσιος, κύριε,*” ἀπεκρίθη, καὶ νὰ ἔχω ὠραίαν οἰκίαν διὰ νὰ κατοικῶ καὶ νὰ ἡμπορῶ νὰ κάμνω πᾶν ὅ,τι θέλω.”

“*Πολλοὶ ἐσκέφθησαν οὕτω,*” τῇ ἀπεκρίθην, “*καὶ πολλοὶ ἀπέτυχον.,*”

“*Καὶ σὺ Ἰάκωβε,,*” εἶπον εἰς τὸν τρίτον, “*δύνασαι νὰ μοι εἴπῃς τί ἐπιθυμεῖς ;*”

“*Μάλιστα, κύριε· ἐγὼ θέλω νὰ γείνω ξυλουργός. Ἀγαπῶ νὰ κατασκευάζω τραπέζας καὶ καθίσματα· Ἀγαπῶ νὰ κόπτω ξύλα, νὰ ἐμπήγῃ καρφία καὶ νὰ κάμνω ἄλλα τοιαῦτα.*”

Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἵστατο μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν αὐτοῦ ἀτενίζων πρὸς ἐμὲ, ἐνφ’ οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήστραπτον. “*Λοιπὸν Ἰάκωβε,,*” εἶπον ἐγώ, — “*Τί σκοπεύεις νὰ γείνης σύ ;*”

“*Ἐγὼ σκοπεύω νὰ γείνω ἀνὴρ, κύριε,,*” ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, σταθεὶς συγχρόνως ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν τοῦ ὡς ἐὰν ἀληθῶς ἐσκόπευε νὰ γείνη τοιοῦτος.

“*Τῷ ὄντι καλὴ ἐπιθυμία !*,, ἀπεκρίθην ἐγώ. “*Καθὼν ἀπὸ οἷς, ὅποιονδήποτε ἐπάγγελμα καὶ ἂν μάθῃ, καὶ ὅ,τιδήποτε κληθῇ νὰ κάμῃ ἢ ὑποφέρῃ, ὅς προσπαθῇ νὰ ἦναι ἀνὴρ.*”

Μεταχειρίζεσθε τὸν καιρὸν σας τώρα ἐπωφελῶς. Μανθάνετε ὅ,τι δύνασθε — φέρεσθε ὅσον δύνασθε καλὰ—ἐργάζεσθε μεθ’ ὅλης τῆς δυνάμεώς σας—ἀναγινώσκετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὅσον ἡμπορεῖτε καὶ πράττετε πᾶν ὅ,τι δύνασθε ἵνα αὐξάνετε τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τὸ καλὸν πάντων τῶν περὶ ὑμᾶς.

“*Δὲν ἀξίζουσιν ἕνα παρὰ τὰ παιδιὰ καὶ κοράσια, τὰ ὅποια δὲν μανθάνουν τὰ μαθηματὰ των καὶ εἶναι ὁ-*

κνηρὰ καὶ ἀμελῇ καὶ ποτὲ δὲν ἀναγινώσκουσιν ἐν βιβλίῳ, καὶ δὲν δύνανται νὰ εἴπωσιν ἢ ν’ ἀποκριθῶσι τι, ὅταν τὰ κάμνουν μίαν ἀπλὴν ἐρώτησιν.”

(*Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.*)

Τοὺς ἐξῆς στίχους ἐλάβομεν ἔκ τινος τῶν ἐν Προῦσῃ συνδρομητῶν μας.

Πάτερ, εἶπε, μὴ ἡμέρα
Ἐν παιδί εἰς τὸν πατέρα,
Ἦκουσα ἐφημερίδα
Νὰ ἐκδίδουν καὶ τὴν εἶδα.

Εἶναι γὰρ μικρὰ παιδιὰ
Σὰν ἐμὲ τὴν Ἀγλαΐα.
Κ’ ἐγὼ θέλω νὰ τὴν πέρνω
Καὶ συνδρομητῆς νὰ γένω.

Εἶν’ ὠραία· δὲν τὴν εἶδες ;
Δὲν εἶναι ἐφημερίδες
Σὰν αὐτὴν μὲ ζωγραφίας,
Δὲν εἶδα ἄλλας ὅμοιας.

Εἶναι εὐθηνή, μὲ εἶπον,
Ἐκεῖ πέρα εἰς τὸν κῆπον,
Ποῦ ὑπῆγα νὰ σὸνάζω
Χθὲς δρὸ ἄνθη καὶ νὰ παίξω.

Ἦκουσα νὰ τὴν διαβάζουν
Καὶ νὰ ὀῆς μέσα τί βάζουν !
Τί ὠραίας ἱστορίας !
Τί ὠραίας ζωγραφίας !

Τί δὲν θέλεις καὶ δὲν ἔχει,
Ὅ,τι θέλεις αὐτὴ γράφει,
Καὶ περὶ ἀστρονομίας
Καὶ περὶ φυτολογίας.

Πέντε ἐξ χιλιάδων
Σὰν ἐμένα μικροὶ παῖδες
Εἶναι οἱ συνδρομηταὶ τῆς
Εἰς τὸν κῆπον μ’ ἔλεγέ τις.

Ὁ Κωστής καὶ ὁ Γιαννάκης
Καὶ ὁ γεῖτων Μανωλάκης
Ταχυκώτατα τὴν πέρνουν,
Καὶ ποτὲ δὲν τὴν χορταίνουσιν.

«*Τί καλὴ ἐφημερίδα !*»
«*Σὰν αὐτὴ ἄλλη δὲν εἶδα,*»